

Miljana Cunta

Čez črto

Čez črto
je zrak suh in postan
skoz in skoz prepreden
z netopirjevim spreletom.
Na mrežo monotonih zvokov
pada prah.
Stropne rozete so
nenaslikane. Curljanje kapljic,
obljuba glasbe, sence po stenah
kot plesni korak.

Čez črto
se srečujeva
prestrašeni živali
vohljava drug za drugim
do kosti premražena od mirovanja
iščeva zavetje v kolobarjih diha
z žulji v zrklih od hlepenja
prerezanih jezikov nebogljena
se srečujeva
na pragu govorice.

Tam čez
teče čas v izgnanstvo.
V slovo mu utripata
masi mesa
v kletkah kosti.

Sprehod

Pogrezanje mivke.
Spuščanje oblakov.
Vse tanjša je črta obzorja.
V ušesih tišči
kot od nenadnega spusta.

Ptica, ki v zanosu leta,
ne vidi šipe nebotičnika
pred sabo, lovim korak.
V zatilju zaboli,
a ne vem, od česa,
le pot, le pot pred mano.

Že stopam v tvojem ritmu:
si, kar si, sem, kar si.

Pred mano in za mano veter
briše sled.

Hiša

Kadar spiš, rušim najino hišo, ker vem:
da zgradiš hišo, jo trikrat poruši.

V prvem rušenju je bolečina.
Plast za plastjo opek iz jesenskega listja
vabi, da se potuhneš v šumenju jeseni.
V drugem rušenju je sprenevedanje,
da je vse eno,
da pred zatišnim mirovanjem
zapršenih igrač na podstrešju
ni bilo otroštva.
Zidovi so slutnja zazidanih pogledov
in ni ognja, ki bi risal zajčke nad posteljo.
V tretjem rušenju hiše
brije veter z vseh strani,
podivjane kostanjeve veje dvigujejo plodove
proti razbeljenemu soncu.
Zemlja žge svojo sredico,
slo prepušča na površino
v izbruhih.
Divjad, priprto oko narave,
v lagodnosti poletja
se giblje prosto po oplojenem vrtu.

Ob umit predpražnik hiše
si brišejo noge
prvi obiskovalci.

Rimska impresija

Noli me tangere

je napis pod sliko
v cerkvi, v kateri spomin
vrača se k začetkom.
Na pragu

izhodnih vrat
se sipka svetloba vsuje
na čelo
in se vendarle dotakne

hladne kože.
Zaprhuta
stotero golobov
iznad Piazza Navone
visoko, še više,
prebode nebo in

izlije se jutro.
Spran trg se zaobli
okoli vodnjaka
in vse je voda,

ki teče.
Neprizadeti pročelji
minulega,
vmes midva

v pričakovanju poldneva.

Tulipani

Nekateri
gojijo tulipane
v trebuhu:
vsako jutro občudujejo barve,
čutijo, kako kaplja po pecljih sonce,
po soseščini prisluškujejo klepetom,
da bi jim našli primerna imena.
Pozno v noč razmišljajo,
kako do čebulic,
odpornih proti visoki temperaturi.

Vsakič, ko se stemni nebo
in ostali pomislimo,
ali ne bodo morda spet deževale
žabe in kobilice,
se zazrejo v vrt, priprejo oči
in čakajo, da mine.

Vsakič, ko ostali
dvigamo veke,
da bi uzrli lepoto,
oni le stegnejo roko.

Vsakič, ko ostali
krenemo na pot,
si oni razvežejo vezalke
in stopijo bos
na obarvano gredo.

Ko mine, kot vse,
tudi čas tulipanov,
se usedejo med gredice in
počakajo,
da tudi čakanje, kot vse,
premine.

Ko mine, kot vse,
tudi vse,
priprejo oči
in mislijo na tulipane.